

Elisabet Liljegren

född 1867, död 1914. Salvationist, slumsyster med särskild kallelse att ägna sig åt prostituerade i Stockholm. Underbart helbrägdagjord genom bön och smörjelse med olja. En person som upplevde henne under hennes verksamhetsår i Stockholm säger: "Hennes ansikte sken, håret stod som en gloria kring hennes huvud, och en underlig, helig kraft gick ut från henne, som uppenbarade och fördömde synd."

När hon under sina senare levnadsår drabbades av ohälsa, bad hon Gud om helbrägdagörelse, men tillade alltid: "Om det är din vilja. Giv mig annars tålmod och undergivenhet nog att tjäna dig i svaghet."

Under sin sista sjukdom bad hon nästan ständigt. Hon yttrade: "Jag känner hur jag sakta glider fram mot målet. Det är som om jag efter en lång resa gled in på en järnvägsstation i en stor stad."

Hon hade svåra plågor. Men hon tröstade sina oroliga och sörjande kamrater. "Det är bara en kort liten tid – så kommer ni efter. Jag skall stå vid himmelens port och vänta på er."

Natten till den 23 mars 1914 var hon en stund omtöcknad. Hon tycktes ligga och vänta på någon. Så satte hon sig upp i bädden och sade på sitt energiska sätt: "Jag måste upp. Hästarna kommer, jag måste med!"

Det blev hennes sista ord.

De påminde om den gamla frälsningsarmésången:

När som vagnen kommer.
om ej synd jag har.
under änglasånger
jag till himlen far.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - HERDAR, LÄRARE OCH ANDLIGA LEDARE)